

«Не поспішай Життя співати до кінця»...

“Нерозхлюпана тиша білих снів”, — під такою назвою нещодавно вийшла у світ книжечка поезій Мирослави Шершень. Видана вона на грант голови облдержадміністрації Миколи Сороки.

Народилася Мирослава у Малих Цепцевичах Сарненського району, навчалася у селі Великому Вербчому, про яке відгукується з особливою теплотою. Після школи вступила у Дубенське педучилище, а по закінченні його працювала вчителем початкових класів у рідній школі. Згодом закінчила Рівненський державний гуманітарний університет. Нині — на журналістській роботі.

Поезія Мирослави Шершень справила на мене неабияке враження. Її вірші торкаються життєрепетних тем сьогодення, проблем нашого життя, Мирослава пише про сокровенні почуття, про кохання, іноді непросте, нелегке, але таке необхідне кожному.

А загалом поезія молодої авторки настільки сучасна, що сприймається, здебільшого, як заклик до негайної дії, невідкладного вчинку в ім'я порятунку душі, любові, честі. Перекоаний, що зворушливі і пристрасні поетичні рядки поетеси здатні схвилювати кожного, хто прочитає цю збірку.

Анатолій Рудюк

У відчаї

Я втомилася. Чуєш? Втомилася.
Щось всередині надломилось.
Щось в середині обірвалось,
Бодем в серце моє проклалося.
Бодем – в серце, в слова - байдужістю.
Так незатишно. Чуєш, друже мій?
Так не затишно, гірко, холодно.
Безнадія, безвихідь – в погляді.
Безнадія, безвихідь – в голосі.
Білий світ посірів, знебарвився.
І життя на терези ставиться.
І життя вже здається скінченим...
Чорні думи у мого відчаю.

Байдужість – це вакуум душі.
Це серце
У кризі мовчання і бездіяльності.
Це не простягнута рука,
Коли невимовно тяжко
І прагнення жити – на нульовій відмітці.

Обійди мене, мій хороший,
Стороною,
Навіть якщо кортітиме
Доторкнутися поглядом,
Навіть якщо серце
Переповнюватиме ніжність,
Навіть якщо самотність
Стане пекельною мукою
І кількість усіх «якщо»
Не вмщатиметься у мільйон,
Бо, прирісши серцем,
Не витримаю ампутації.

Обійди мене, мій хороший,
Стороною.

Ховаюсь у ніч.
Закутуюсь в темінь.
Десь поруч прочовгала тиша.
Здригнулось серце
Від кроків її, Злякавши сон.

Вкривається серце інеєм
Від прохолоди слів.
В вікні – пелехата синява
Кольору стиглих слив.
На біле обличчя аркуша
Лягає думок тінь:
«Що день подарує завтрашній?
Чи порятує він?»

Розчиняюсь у серці
Цього химерного міста.
Стаю його гвинтиком,
Непомітною клітинкою.
Втрачаю себе?

Відчуваю вину
За совість перед безсовісними.
За ніжність перед жорстокими.
За чесність перед брехливими
За мрії перед реальністю.
За щастя перед нещасливими.
А чи справді я винна?

Відшмагавши
Укотре душу
Нагаями самоаналізі,
Забуваю до неї прикласти
Помічний білий аркуш
Зошита.

Здрастуйте, падолисте!
Здрастуйте, сіроокий!
У тишині імлістій
Ваших не чути кроків.
Літо уже далеко.
Знов розвело дорогу.
Вам, молодий нелегко
В серці згасить тривогу.
Дощ капотить невпинно,
Мерзнуть дерев рученята –
Ви, падолисте, не винні:
Осінь – не завжди свято.
У тишині безлістій

Зовсім не чути кроків.
Здрастуйте, падолисту!
Здрастуйте, одинокий!

За вікном із калюж озерця.
Дощ все лле та такий холодний.
Не бентеж мені, ноче, серця.
Я і так не засну сьогодні.
Я і так не стулю повіки,
Бо в кімнаті – тривожна тиша:
Дощ турботливим чоловіком
Ніч в обіймах своїх колише.

По крапельці співаємо напій Життя.
Для кожного він має власний присмак:
Гіркий для когось і важкий, мов каяття,
Комусь – солодкий чи легкий, як пісня.
Хоч як багато день нам світла обіця,
Він все ж колись закінчується ніччю.
Не поспішай Життя спивати до кінця:
Напоєм цим не пригощають двічі.

Недоречно тебе картати:
У таких не буває совісті.
Я не хочу для тебе стати
Випадковістю, випадковістю.
Очі ангела, серце ката,
І мовчання таке промовисте...
Я не хочу для тебе стати
Випадковістю, випадковістю.
Хто я, звідки – навіщо знати?
Пахнуть губи твої гріховністю.
Я не хочу для тебе стати
Випадковістю, випадковістю.
І тому я спішу прощатись
А на серці – не біль, а двоїстість.
Я не хочу для тебе стати
Випадковістю, випадковістю.

Мирослава Шершень